

David Sulík

Interrupcie z pohľadu duchovnej vedy

Dnes aktuálnou a silne emóciami nabitou témou, niekedy až ostro rozdeľujúcou ľudí do názorovo nezmieriteľných a proti sebe stojacích táborov, je otázka dotýkajúca sa tajomstva života a smrti, otázka umelého prerušenia tehotenstva. Z hľadiska politického, teologického, medicínskeho, právneho a psychologického, bolo k tejto otázke povedané nesmierne množstvo vyčerpávajúcich argumentov za a proti. Zdalo by sa, že už hádam niet k tejto téme viac čo dodať, veď každý zástanca alebo odporca interrupcií si aj tak ďalej tvrdí to svoje a zostáva nemenne na svojich pozíciách. No práve to, že neexistuje bod objektívnej pravdy, že z oboch strán, materialistickej aj cirkevnej nie je snaha a vlastne ani chuť zhodnúť sa na objektívnej existencii skutočného poznania, ktoré môže vrhnúť na túto tému svetlo pravdy a posúnuť subjektívnu argumentačnú polemiku do vyššej roviny pochopenia je dôkazom nemohúcnosti jednostranného pohľadu na svet prostredníctvom slepej viery, alebo materialistického názoru. Otázky typu, kedy začína život, ako vlastne definovať život nemôžeme pravdivo zodpovedať na základe viery stanovenej dogmatickými predpismi, ktoré sa navyše v čase menia, alebo na základe názoru, ktorý považuje vedomie a život vôbec za náhodný evolučný produkt hmoty. Iba spojením viery s rozumom, nepredpojatou logikou a slobodným poznávaním vychádzajúcim zo zdravého citu a túžbou po pravde sa môžeme dopátrať k jasnému poznaniu. Takúto cestu ponúka práve duchovná veda, prostredníctvom ktorej je vytvorená možnosť k lepšiemu pochopeniu súvislostí a vytvorenia si vlastného nezaujatého názoru .

Základná otázka teda znie, kedy môžeme o plode hovoriť ako o človeku? Je plod človekom okamžite po oplodnení buniek alebo neskôr? Čo je vlastne človek? Zhlukom buniek alebo dušou vytvárajúcou si vlastné fyzické telo? Duchovná veda osvetľuje otázky zrodu človeka nasledujúcim spôsobom. Podľa nej sa človek skladá z tela, duše a ducha*. Kým zvieratá majú len telo a dušu, ducha má skupinového, človek má individuálneho ducha – večné Ja. Toto Ja, božia iskra v človeku je nesmrteľné, vteľuje sa a vyvíja počas mnohých životov. Duchovné Ja človeka zahalené v duševných obaloch sa aktívne pripravuje vo vyšších svetoch na ďalší príchod na svet. Narodenie dieťaťa na Zemi vyzerá z pohľadu duchovných svetov ako smrť v týchto sférach, naopak smrť na Zemi vyzerá ako narodenie do vyšších svetov. Po akte počatia, čo sa pre ducha javí ako akýsi svetelný magnetický impulz oznamujúci možnosť vtelenia, duch budúceho dieťaťa je na základe zákona príťažlivosti žiarenia a karmy, priťahovaný do aury budúcej matky. Kvalita štruktúry matkinho astrálneho a otcovho mentálneho vyžarovania je určujúcou podmienkou pre to, akého ducha si budúci rodičovský pár pritiahne. Preto je dôležité hlavne pre budúcu matku (viac ako pre otca) starať sa o svoju duševnú čistotu, vytvárať si príjemné prostredie, vyhýbať sa negatívnym ľuďom a zážitkom, snažiť sa upriamovať svoju pozornosť na vyššie a duchovnejšie veci. Môže to značne ovplyvniť to, či budúci duch príde zo svetlých rovín jemnomotného sveta, alebo z hlbín pekla. Dôležitým faktorom je aj silný karmický záväzok medzi duchom a jedným alebo aj oboma rodičmi vzniknutým

v minulosti. Takáto väzba môže byť príčinou prečo sa napríklad určitým rodičom narodí postihnuté dieťa. Tiež narodenie mimoriadneho talentu, génia v priemernej rodine, kde nikto z predkov nemal výrazné nadanie má karmický základ a môže byť spojené s veľkou radosťou ale aj utrpením pre obe strany.

Čerstvo pritiahnutý duchovno-duševný zárodok sa zdržiava v aure budúcej matky zhruba do polovice doby tehotenstva. Jeho spojenie s vyvíjajúcim sa zárodkom v maternici je zatiaľ dosť voľné. Duch ešte môže opustiť z rôznych dôvodov budúcich rodičov, potom zárodok prirodzene zahynie a dôjde k spontánnemu potratu. Od polovice doby tehotenstva je už plod fyzicky dostatočne vyvinutý a pripravený; spojenie s duchovno-duševným zárodkom je pevne vytvorené, duša sa môže vteliť. Do tohoto okamžiku je možné plod považovať skôr za živého tvora prislúchajúceho k živočíšnej ríši, ale ešte nie za človeka v plnom zmysle. Budúci človek je prítomný na Zemi zatiaľ len svojím fyzickým telom, ale ešte nie duševne a duchovne v individuálnom zmysle. Podobne ako na ostatné zvieracie plody, pôsobí naň prostredníctvom astrologickej konštelácie planét svetové, všeobecné duševno v podobe pôsobenia kozmických hierarchií bytostí činných v prírode. Anjelské bytosti doslova formujú malý plod a podľa nebeských pravzorov v ňom postupne vytvárajú kosti, svaly a budúce orgány, všetko v dokonalej harmónii a múdrosti, akej nie sú schopní najlepší architekti sveta. Súčasne duch človeka zdržiavajúci sa pri budúcej matke určitým spôsobom viac alebo menej vedome pomáha pri výstavbe svojho tela. Sudičky, známe bytosti z rozprávok, sú tie bytosti saturnskej sféry zodpovedné za osud človeka, ktoré podľa karmickej predlohy vteľujúceho sa ducha mu tkajú duševné telo (osobnosť), nositeľku vášni, emócií, temperamentu a nadania budúceho človeka. Podľa vzoru svojho duševného tela si duch vyberá z génov matky a otca najvhodnejšiu kombináciu a zostavuje si vlastný genetický základ pre vybudovanie fyzického tela. Toto sa navonok javí ako dedičnosť. Na tomto procese budovania si vlastného duševného a fyzického tela vedome spolupracuje vteľujúci sa duch do takej miery, do akej je ako výsledok úsilia minulých životov vybudované a silné jeho nadosobné individuálne vedomie - duchovné Ja. Čím je duch slabší a zaťaženejší karmou, tým menej môže ovplyvňovať výstavbu svojho duševného a fyzického tela, tým viac je to v rukách sudičiek. Do 4-5. mesiaca tehotenstva fyzický plod musí teda najprv prejsť, akoby v rýchlosti **postupne celým evolučným vývojom od rýb, obojživelníkov až k cicavcom (zvieratník)**, a až v momente vtelenia ducha sa evolúcia zvieracej ríše zastavuje a plod začne dostávať ľudskú formu. Váha vplyvu kozmických hierarchií na formovanie ľudského zárodku sa vtedy viac presúva do réžie samotného ducha človeka. Vtelenie ducha, prejavujúcej sa prvými pohybmi dieťaťa, budúce matky jasne cítiť, čo je aj spojené s novými pocitmi. Aj v známom prirovnaní zobrazujúcom ľudovú intuitívnu múdrosť sa povie, že dieťa prišlo na svet (z miesta kde už existovalo), doniesol ho bocian. Pritom jasnovidne videné sa vtelenie javí, akoby dušu priniesla a vložila do matky akási vzdušná bytosť v podobe bociana a chránila ho až do úspešného narodenia. Citlivé ženy to v dávnejších časoch mohli často takto vnímať. Naopak protikladne, pri zvieratách sa zase jednoznačne hovorilo o vrhnutí a kotení mláďat.

Ak porovnáme poznatky duchovnej vedy s poznatkami súčasnej materialistickej vedy, tak do určitého stupňa sa tieto názory na zrod života zhodujú. No materialistická veda berie do úvahy len viditeľnú stránku celého procesu, neviditeľnú ignoruje. K tej viditeľnej časti patria pomerne podrobné a široké poznatky z prenatálneho vývoja človeka, potvrdzujúce vyššie spomínané skutočnosti o fyzickej

evolúcií plodu , čomu patrí materialistickej vede zaslúžená vďaka. Neviditeľná, podstatná časť celého procesu vývoja plodu ju nezaujímá. Všetky príčiny poruchy plodu ako aj dieťaťa, vidí len v náhodných vplyvoch génov, alebo prostredia. Aké sily sa skutočne skrývajú za samotným procesom formovania plodu, to materialistickej vede uniká. Pričom nechce vidieť, že hmotné javy sú len dôsledkami neviditeľných príčin. Podľa nich primárna je hmota, vedomie je druhotným výsledkom chemických reakcií v tele človeka. Takto videné, je ľudský plod živým organizmom, u ktorého sa naozaj do polovice doby tehotenstva mesiaca neprejavuje nič také ako je aktívne vedomie alebo myseľ, ak neberieme do úvahy reflexy, ktoré majú aj najjednoduchšie zvieratá. Odlišnosť človeka a zvieratá vidia materialisti len v samostatnej schopnosti myslieť, preto takto ponímaný proces interrupcie v ich očiach nemôže byť vraždou človeka. Z takéhoto prístupu k problému interrupcií sa dajú vyvodiť jednoznačné filozofické závery. Postoj materialistov je tak jasný a čitateľný a svojím spôsobom pravdivejší ako u katolíkov. Materialisti neveriaci v dušu človeka, by tak nemali mať problém rozhodovania. Pozorovaním reálneho života je vidieť, že práve u veľa ľudí čo sa sami považujú za ateistov, vznikajú hlboké morálne dilemy a vnútorné prežívania drám, čo svedčí že ich cit je v rozpore s rozumom. Ich podvedomie poznajúce pravdu je v rozpore s vedomými predstavami, ktoré si ľudia materialistickým svetonázorom vytvorili, a ktoré nezodpovedajú pravde. Vedomie moderných ľudí dneška je v zmätku, lebo materialistická veda podporuje takéto nesprávne predstavy a kresťanské cirkvi (zvlášť katolícka) nedávajú realisticky uvažujúcim ľuďom žiadne vierohodné vysvetlenia a svojím nejasným a zahmleným výkladom len nahrávajú ateistickému svetonázoru. Dá sa povedať, že materialistický vedecký svetonázor je plodom formálnej kresťanskej cirkvi, ktorá ho svojím dogmatizmom podnietila k vzniku a naďalej ho živí. Sú to dve stránky tej istej mince, oba svetonázory sa navzájom podporujú a potrebujú.

Katolícka cirkev**, ktorú najhlasnejšie počuť a ktorá sa najhorlivejšie venuje boju za práva nenarodených detí, svoje postoje zdôvodňuje z podstaty svojho učenia, z tvrdenia že chráni právo človeka na život. Vychádza pritom z teologickej premisy, že začiatkom ľudského života je **moment oplodnenia, v ktorom okrem fyzického tela vzniká aj duša človeka**. Ducha ako tretí článok ľudskej prirodzenosti katolícka cirkev neuznáva. Z čoho vlastne katolícka cirkev odvodzuje svoje tvrdenia? Ak sa spýtate bežného katolíka, ale aj farára na otázky vzniku života, bude sa odvolávať na to, čo je napísané v katechizme a na všeobecné zásady svedomia. Lenže hlas svedomia si každý človek predstavuje a vykladá po svojom subjektívne a tvrdenia opreté len o katolícky katechizmus, sú veľmi sporné. Potom sa treba pýtať, aké sú zdroje poznania, z čoho vychádzajú pravdy v kat. katechizme napísané, kto ho napísal odkiaľ si jeho tvorcovia uzurpujú právo na pravdivé poznanie podstaty vecí. Buď boli tiež jasnovidní, ale potom ich tvrdenie stojí voči tvrdeniu iných jasnovidných, alebo to vyčítali z kontextu písma svätého. Ak to vyčítali z písma tvrdiac, že ich osvietil duch svätý, potom je faktom, že tu existuje stovky iných kresťanských cirkví a náboženských spoločností s úplne rozdielnymi výkladmi Biblie a všetky tvrdia, že oni sú inšpirovaní duchom svätým a práve ich výklad je správny. Historická pravda je však taká, že katolícky katechizmus sa stále menil, **o deklarovanej pravde a jednotlivých článkoch viery sa v katolíckej cirkvi jednoducho administratívne rozhodovalo**. Čo bolo vhodné alebo nie to sa riadilo podľa momentálnej politickej situácie, podľa vzájomných vzťahov cirkevných hodnostárov k svetským panovníkom a medzi sebou. Toto je skutočnosťou, o ktorej vie každý historik zaoberajúci sa dejinami cirkvi. Pričom úplne zásadný význam stojací na začiatku procesu

formovania dogmatiky katolíckej cirkvi malo **rozhodnutie 8. ekumenického koncilu z roku 869**, kde tesným rozhodnutím zúčastnených bol zrušený tretí článok ľudskej prirodzenosti - duch a zakotvila sa dogma o dvojitej podstate človeka. Človek má iba fyzické a duševné telo vzniknuté v momente oplodnenia, duchovné telo nemá z čoho logicky vyplýva aj neplatnosť učenia o existencii ducha pred narodením. Popretie existencie ducha a reinkarnácie, sa stalo pre katolícku cirkev kľúčové, lebo na základe formulovania tejto prvej nepravdy cirkev ďalej rozvíjala svoje dogmy viery. Na udržanie svojej deformovanej teológie musela cirkev vytvoriť zložitú štruktúru abstraktnej špekulačnej dogmatiky a uzákoniť ju do katechizmu, ktorý sa pre katolíkov stal záväzným. Život sa tak obmedzil len na jeden život, v ktorom musel človek stihnúť rozhodnúť sa pre večný život alebo večné zatratenie.

S týmto ma napádajú niektoré ďalšie logické nezrovnalosti. Napríklad, ak by človek mal dušu hneď od okamihu oplodnenia, prečo sa plod nezačne hneď tvarovať do podoby človeka a musí prechádzať zvieracím vývojom? Alebo čo s umelo oplodneným zárodkom, ktorý je na niekoľko rokov zmrazený? Podľa katolíkov by tam duša mala byť a čakať zmrazená, večne spojená so svojim zárodkom, čo je tiež čudné. Alebo, čo s uhynutým plodom, ktorý ešte nebol pokrstený? Pôjde do očistca alebo do pekla? To sa mi vidí zase nespravodlivé a bezperspektívne, nedáva duši žiadnu šancu. Často sa ale práve na slovenských dedinách stáva, že sa narodí mŕtve dieťa, alebo zomrie v krátkom čase po pôrode a farár ho nechce pochovať, lebo nebolo pokrstené aj keď rodičia sú veriaci. Toto dieťa už nie je človek hodný dôstojného cirkevného pohrebu? Na takýchto reálnych protirečeniach je možné vidieť zmätočný prístup kat. cirkvi k tejto otázke. Samotná cirkev v tom nemá jasno. **Čo skutočne najviac prekáža katolíckej cirkvi na interrupciách nie je podľa mňa ich úsilie brániť ľudský život, ale to že podvedome cítia ohrozenosť ich dogmy o skutočnej podstate človeka.**

Okrem teologickej, spornou je aj morálna rovina tohoto problému opierajúca sa o katolícku interpretáciu prikázania „Nezabiješ.“ Vo svojom boji za život človeka, katolícka cirkev podľa vlastnej predstavy zastupuje sily života voči silám smrti. Proti interrupciám sú aj síce židovské a protestantské náboženstvá, ale ich prístup je oveľa inteligentnejší a hlbší, viac rozumejúci ľudskej prirodzenosti a otvorenejší diskusii. Katolícka cirkev odmieta diskusiu a direktívne si uzurpuje právo na jedinú správnu interpretáciu prikázania „Nezabiješ“. Oháňa sa týmto prikázaním, ale je otázkou, či mu sama naozaj rozumie. Ako napríklad vysvetlia fakt, že Mojžiš len čo prišiel z hory Sinaj s práve vytesanými prikázaniami vyvraždil mečom bez váhania celé rodiny modloslužobníkov a tým hneď porušil prikázanie „Nezabiješ“. To znamená, že toto prikázanie neplatí absolútne? Nieкого teda možno zabiť a iného nie? Nieкто má teda právo zabíjať a iný nie? Alebo ako to vlastne je? Na toto katolíci vedia len odpovedať frázami, ale v skutočnosti vôbec nechápu tomuto prikázaniu. Čo keď je toto prikázanie myslené úplne inak a existuje niečo horšie ako je zabitie tela. Napríklad zabitie v duševnom zmysle. Potom toto prikázanie znamená, že nezabiješ lásku, nezabiješ priateľstvo, dôveru, vzťah, nezabiješ dušu druhému, nezabiješ ideu, mravnosť. Tento typ zabíjania je oveľa nebezpečnejší. Presne to, čo katolícka cirkev ako organizácia celé dejiny robila, zabíjala slobodu myslenia a iné kultúry, nehovoriac o smutných záležitostiach akou boli inkvizícia a prenasledovanie tzv. kacírov a inovercov. Katolícka cirkev je najviac zo všetkých cirkví sveta zaťažená svojou negatívnou minulosťou, od ktorej sa jej veľmi ťažko dištancuje a preto má najmenšie morálne právo na určovanie čo je a čo nie porušenie prikázania

„Nezabiješ“. Ak v 20. storočí už nezabíja vo fyzickej rovine, tak v duševnej zabíjanie (ubíjanie) ešte stále v rôznej podobe pokračuje. Týmto sa nechcem dotknúť radových ľudí, bežných katolíkov často nepoznajúcich ani hlbšiu históriu vlastnej cirkvi, ale prejavom môjho negatívneho vnímania je katolícka cirkev ako systém, ako hierarchická mocenská organizácia, ktorá minimálne od 15. storočia nezodpovedá aktuálnemu duchu doby a je brzdou vo vývoji ľudského ducha.

To, že sa kat. cirkev snaží svoje názory politicky presadiť do podoby zákonov je nepochopenie a obmedzovanie slobodnej vôle človeka rozhodovať sa. Človek ma právo slobodne sa rozhodnúť aj za cenu omylu a chýb. Týmto chybám a omylom sa nedá zabrániť nejakým dohovaraním, alebo direktívnym zákazom. Na to každý musí prísť sám. Zodpovedný človek alebo organizácia môže poukazovať na zlo a dávať vlastným životom príklad ako správne konať, ale nedá sa to ľuďom prikázať. Vedť o tom sú dejiny ľudstva, o hľadaní pravdy a slobody, o stálom upadaní do omylu a hriechu. A určite katolícka cirkev môže ťažko na základe svojej minulosti (ale aj prítomnosti) svojím príkladom byť vzorom a určovať ako sa má správne žiť, čo robiť a čo nie. Zákom zakazovať interrupcie je rovnako smiešne ako zakazovanie prostitúcie, alebo pitia alkoholu. Vždy a všade keď sa niekde udial takýto zákaz, neresti nezmišli, ale priniesli ešte zhoršenie situácie. Dost' často som v diskusiách okolo interrupcií zo strany niektorých katolíckych funkcionároch počul tento argument: „Nie sme takí vyspelí, aby sme sa mohli odvolávať len na impulz svedomia. To by sme mohli zrušiť všetky zákony“. A kedy teda ľudia budú vyspelí? To je úplne nepochopenie úlohy kresťanstva. Práve kresťania majú vytvárať priestor k rozvoju hlasu svedomia v človeku. A svedomie sa rozvíja len v takom priestore, kde môže človek slobodne rozmýšľať, hovoriť a konať. Svedomie = sloboda ducha. Keby sme uvažovali ako katolícki funkcionári, tak nikdy by sme sa neoslobodili od vlády zákonov a rozhodnutí určovaných niekým nad nami podľa momentálnej nálady a politickej situácie. Cesta človeka je cestou k slobode, kde by sa mal riadiť iba vlastným svedomím. Aj za cenu omylu, alebo lepšie povedané vychádzajúc z reality, dokonca **len za cenu omylu**. Katolícka cirkev úmyselne stále zdržiava ľudí v stave detstva a bráni im byť dospelými, bráni im vyrásť k schopnosti samostatného vlastného rozhodovania. Bojí sa, že by prišla o vplyv, majetok a radosť z manipulácie s ľuďmi. O to hlavne cirkvi ide, toho sa bojí. V ideále budúcnosti bude celé riadenie spoločnosti vychádzať len z dola na základe vlastných slobodných a morálnych rozhodnutí ľudí. Taká spoločnosť, ktorá neprepadne dvom krajnostiam, anarchií, alebo vláde zákona je ideálom, to je tou božou obcou.

Čo katolícku cirkev a v podstate ani politikov nezaujíma je postoj samotných žien k otázke interrupcií. Hovoria akoby v mene všetkých ľudí, pričom hlas bežných žien arogantne ignorujú. Akým právom vlastne zasahujú do slobodnej vôle žien? Ženy sú samostatné zodpovedné bytosti, ktorých rozhodovanie o zobratí alebo nezobratí plodu ich určite neteší. Často sú k nej dohnané samotným životom a spoločnosťou, ktorej negatívny morálny stav je aj tiež zásluhou práve katolíckej cirkvi. Pričom rozlišoval by som dve skupiny žien, ku ktorým treba mať odlišný postoj. Prvou skupinou sú normálne mysliace a žijúce ženy, ktoré sú do takejto situácie dohnané často veľmi dramatickými životnými okolnosťami, a pre ktoré je to veľké a ťažké rozhodnutie. Je chybou ich naháňať a kriminalizovať, ale treba im citlivo pomôcť a podporiť ich psychologicky, morálne aj finančne a vysvetľovať im bez zbytočného moralizovania všetky dôsledky ich činu a navrhovať rôzne možné riešenia ich neľahkej situácie. Ak už sa ukáže, že interrupcia je vzhľadom na nenájdenie iného

riešenia naozaj nevyhnutná, netreba žene dávať najavo, že je zločincom, ale treba ju morálne podržať. Tieto ženy nemá nikto právo súdiť, alebo im niečo zakazovať, lebo oni sami prežívajú takú drámu, že ne jeden muž by ju neunesol. Druhou skupinou sú ženy, ktorým je to skutočne vnútorne jedno a sú citovo neangažované, napr. narkomanky a prostitútky, tie väčšinou neprežívajú tak veľmi dilemu v rozhodovaní. Morálne apely tu majú minimálny účinok, takým ženám nejaký zákaz vôbec nepomôže, plod si zoberú ilegálne, pričom svoj život len viacej vystavia ohrozeniu. Tým sa dá pomôcť len v rovine vytvorenia podmienok k čo najbezpečnejšiemu priebehu interrupcií a poskytnutí im praktických, medicínskych a psychologických rád. Zákonom zakazovať interrupcie teda nič nerieši, situáciu ženám to len viac sťažuje a zvyšuje ich vnútorné duševné utrpenie. Ak už však niekto chce presadzovať takýto zákon, tak v prvom rade by o ňom mali rozhodovať samotné ženy, napr. v referende a nie politicky angažovaný parlament. Po prijatí takéhoto zákona parlamentom, ženy by začali riešiť otázku neželaného tehotenstva iným často horším spôsobom. V Poľsku napríklad stúpol po zákaze interrupcií počet mŕtvô narodených a podhodnených novonarodeniatok o 200%. V Írsku si ženy chodia robiť potrat do Anglicka. Vyriešili tieto krajiny niečo? Kto je zodpovedný za nárast počtu týchto zabitých novonarodeniatok? V týchto krajinách je veľmi silná katolícka cirkev, ona presadila tieto zákony. Katolícka cirkev vedie teda boj za život za cenu dvojnásobných obetí. Čudná logika cirkvi asi nevadí, zrejme jej ide len o svoje presadenie v spoločnosti, obeť ju vlastne nezaujímajú sú len prostriedkom.

Ak to zhrniem, tak interrupcie nie sú **politický problém, ale morálny**. Nepomôžu tu žiadne zákazy a príkazy, ale treba sa snažiť žiť tak, aby sme nikdy takýto problém nemusel riešiť, aby sme pre svoju rodinu vytvárali taký priestor lásky, že každé narodenie by bolo požehnaním. Ženy, ktoré sa z takých alebo onakých dôvodov rozhodli pristúpiť k interrupciám netreba odsudzovať treba im podať pomocnú ruku. Snaha spoločnosti by mala smerovať k prevencii riešenia sociálnych a psychologických príčin vedúcich k neželaným tehotenstvám, k vytváraniu právneho a finančného prostredia podporujúceho rodiny, vytváraniu priestoru pre slobodné školstvo a umenie a podpory všetkých naozajstných duchovných iniciatív snažiacich sa o skutočné poznanie. Zmysel má vytváranie takej pozitívnej atmosféry a podpore skutočnej filozofie života, ktorá sa stane protiváhou dnes prevládajúcej filozofie smrti vládnucej v umení, vede, školstve ale aj v cirkvi. Úlohou duchovnej vedy v tejto otázke nie je vyjadrovať sa či je za alebo proti interrupciám, snahou je predložiť a osvetliť z rôznych strán a úrovni všetky fakty a súvislosti s tým spojené. Morálne dôsledky ktoré z nich vyplývajú, si musí každý človek uvedomiť sám.

2002

* Toto členenie je zjednodušené, dá sa samozrejme ešte ďalej rozčleňovať. V antropozofii je napr. delenie na 9-článkového človeka: telo = fyzické, éterické, astrálne; duša = citová, rozumová a vedomá; duch = duchovné Ja, životný duch, duchovný človek.

** Aj iné kresťanské cirkvi sa ostro stavajú proti napr. v USA sú to protestantskí fundamentalisti.